

COMUNITATEA
CĂRȚII

M.J. Arridge

Casa păpușilor

Traducere din engleză de
Laura Karsch

3
TREI

ISBN 978-606-587-482-1

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Mihaela Ionescu

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: Guliver/Getty Images/ © Chris Parsons

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Maria Mușuroiu
Alunița Voiculescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARLIDGE, M. J.

Casa păpușilor / M. J. Arlide ; trad.: Laura Karsch. - București :
Editura Trei, 2016
ISBN 978-606-719-819-5
I. Karsch, Laura (trad.)
821.111-31=135.1

Titlul original: *The Doll's House*
Autor: M. J. Arlide

Text copyright © M. J. Arlide, 2015
Original English language edition first published by
Penguin Books Ltd, London
The author has asserted his moral rights.
All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2016
pentru prezența ediție

O.P. 16, Ghiseul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-719-819-5

1

Ruby se zvârcolea în pat după o noapte agitată. De câteva ceasuri bune, părea că ba-și pierdea, ba-și recăptă cunoștința — nu era nici complet trează, nici pe de-a-ntregul adormită. Vise neliniștite, însă și încrucișate se încruiau cu senzația bizară că era purtată în pat, pe brațe, de către mama ei. Ceea ce ar fi fost plăcut, dar era, desigur, imposibil. Ruby locuia singură și trecuseră mai bine de cincisprezece ani de când părinții ei fuseseră nevoiți să facă aşa ceva.

Ruby regretă că-și făcuse de cap cu o seară înainte, în Revolution. Supărată pe viață, fusesese într-o dispoziție autodistructivă, lipsită fie de voință, fie de dorință de a refuza băuturile pe care i le oferiseră diversi tipi cu anumite așteptări. La mijloc mai fuseseră și ceva pastile, și cocaină — toată chestiunea se cam pierduse în ceață. Dar oare chiar băuse atât de mult, se ameliorează în asemenea hal, încât să se simtă *atât de rău*?

Se întoarse iarăși de pe-o parte pe alta și-și îngropă în asternut capul care-i bubuiță. Avea tot felul de chestii importante de rezolvat în ziua aceea — curând avea să vină și mama ei — dar brusc avu sentimentul că nu le

va putea face față. Nu voia altceva decât să se ascundă de lume, să se lase învăluită de mahmureala ei ca de un cocon, la adăpost de intervenția nedorită a familiei, a responsabilităților, a trădării și lacrimilor. Voia ca viața ei să dispară — măcar pentru două ceasuri.

Își vârî capul sub pernă și gemu ușor. Era surprinzător de răcoros dedesubt — mai răcoros decât de obicei — și pentru o clipă se simți înviorată și alinată. Era un ascunzis bun, cel puțin pentru o...

Ceva nu era în regulă. Miroslul. Ce naiba era cu miroslul așternuturilor? Miroseau... greșit.

O senzație de spaimă începea să răsară din mahmureală. Așternuturile ei miroseau întotdeauna a citrice. Folosea același balsam de rufe ca mama ei. Atunci de ce mirosea acum a lavandă?

Ruby își ținea ochii închiși, cu perna trasă peste cap. Creierul, care derula cele întâmplate în cursul nopții, o dorea cumplit. Se linsese cu un tip, mai flirtase și cu alții... dar nu se dusese acasă la niciunul, sau? Nu, se întorsese acasă la ea, singură. Își amintea că-și aruncase cheile pe masă, băuse apă direct de la robinetul din bucătărie, luase un Nurofen și se trântise în pat. Toate acestea se petrecuseră noaptea trecută, nu?

Începu să respire greu, simțea cum i se strânge pieptul. Avea nevoie de inhalatorul pentru astm. Întinse un braț, bâjbâind după noptieră — beată sau nu, își punea întotdeauna la îndemână inhalatorul. Dar nu era acolo. Mai întinse puțin brațul. Nimic. *Noptiera* nu era acolo. Mâna i se lovi de perete. Cărămidă aspră. Peretele ei nu era de...

Ruby dădu perna la o parte și se ridică în capul oaselor. Deschise gura să spună ceva, dar nu scoase decât un

sunet slab — corpul îi împietrise de spaimă. Se dusese la culcare în patul ei plăcut, confortabil. Dar se trezise într-o pivniță rece, întunecoasă.

Soarele era sus pe cer, iar plaja Carsholt arăta splendid, o lungă fâșie de nisip auriu care se îngemăna cu apele line ale strâmtorii Solent. Andy Baker se felicită în sinea sa — Carsholt era la propriu la capăt de drum, prin urmare, deși plaja era minunată, nu prea venea nimici până aici. Tot locul le aparținea lor, lui Cathy, lui și copiilor. Ideal pentru o sămbătă perfectă la mare. Un picnic, câteva jocuri de frisbee, câteva beri — și grijile din timpul săptămânii se topeau deja.

Lăsându-i pe băieți să-și sape șanțul — preludiul unor bătălii aprige între gemenii lui zvăpăiați — Andy porni singur către marginea apei. Oare ce făcea locul acesta atât de liniștit? Faptul că era izolat? Priveliștea? Sunetul valurilor care se loveau de țărm? Andy lăsa apa să-i ude degetele de la picioare. Venea aici de când era copil. Își adusese nevasta — prima nevastă — și băieții aici. Sigur, povestea nu se sfârșise bine, dar acum, privind spre Cathy, care glumea și săpa împreună cu Tom și Jimbo, se simțea binecuvântat.

Locul acesta era sanctuarul lui, după care tânjea toată săptămâna. Să fii patronul unei firme de pază și protecție

suna bine în teorie, dar nu era altceva decât o mare bătaie de cap. Mai demult nu era greu să angajezi niște tipi cum-secade, acum lucrurile stăteau altfel. De vină era poate afluxul de străini sau, pur și simplu, se schimbaseră vremurile, dar fiecare al treilea angajat ori era amestecat în afaceri cu droguri, ori era mereu cu ochii după fete. Luna trecută fusese dat în judecată de către un patron de club care-l prisese pe unul dintre băieții lui vânzând ketamină în toaletele clubului. Era prea bătrân pentru astfel de încurcături — poate că sosise momentul să iasă la pensie.

Un zgomot îl făcu pe Andy să-și întoarcă privirea. Venise din spatele lui. Din direcția băieților. Strigau. Ba nu, urlau.

Andy traversa deja în goană fâșia de nisip, cu inima bătând mai să-i sară din piept. Îi atacase cineva? Pe Cathy o vedea, dar unde erau băieții?

— Cathy?

Femeia nici măcar nu se întoarse spre el.

— CATHY?

În sfârșit, își ridică privirea. Era lividă. Încercă să vorbească, dar înainte de a apuca să-i spună ceva, băieții veniră în goană și se agățară disperați de ea.

Andy se holba la ei, derutat și înfricoșat. Cathy îi strângea pe băieți la piept, cu privirea ațintită asupra șanțului. Era ceva acolo, înăuntru, care-i băgase în sprietă? Vreun animal mort sau...

Andy se apropiie de marginea șanțului. Presimțea peste ce avea să dea acolo. Parcă și vedea cu ochiul minții. Dar chiar și aşa, inima îi stătu în loc când privi în groapă. Pereții erau abrupti, șanțul era adânc — cam de un metru — și acolo, la fund, perfect încadrat de nisipul ud, se găsea chipul palid al unei tinere.

Era orbită ca de scăparea zăpezii și gheara din piept i se strângea tot mai rău. Ruby avea o criză puternică de astm, iar panica o făcea să respire sacadat și neregulat. Își auzea inima bătând într-un ritm necruțător, de parcă ar fi fost pe punctul de a exploda. Ce dracu' se întâmpla cu ea? Era *real*?

Își înfipse dinții în braț. Durerea o străfulgeră; își descloșă apoi dinții și încercă să tragă mai mult aer în piept. Era *real*. Ar fi trebuit să-și dea seama, după cât de al dracu' de frig îi era. Tremurând, se întinse pe pat și încercă să se liniștească. Gândul că nu avea la ea inhalatorul o scotea din miști, dar trebuia să încerce să-și controleze panica, fiindcă altfel și-ar fi pierdut cunoștința. Or, asta nu-și putea permite. Nu aici.

Calmă. Încearcă să fii calmă. Gândește-te la lucruri plăcute. Gândește-te la mama. La tata. La Cassie. La Conor. Gândește-te la pajiști. La râuri. La lumina soarelui. Gândește-te la copilărie. La locurile de joacă. La verile în grădină. La cum alergai pe sub instalația de irigație. Gândește-te la lucruri fericite, fericite.

Acum, pieptul lui Ruby se ridica și cobora mai puțin violent, respirația ei era ceva mai puțin disperată. Păstrează-ți cumpătul. Va fi bine. Trebuie o explicație simplă pentru toate acestea. Sprijinindu-se de perne, Ruby inspiră adânc și deodată strigă:

— Hei!

Glasul îi sună ciudat, cuvântul lovindu-se parcă cu un ecou înfundat de pereții goi din cărămidă. Încăperea era cufundată în întuneric, cu excepția luminii care se strecu pe sub marginea de jos a ușii, suficientă să o facă să-și înțeleagă situația. Încăperea avea cam cinci pe cinci metri și ar fi arătat ca orice altă cameră mobilată — un pat, o masă cu scaune, o mașină de gătit și un ceainic, câteva rafturi pentru cărți — numai că nu avea ferestre. Tavanul scund de deasupra ei era din scanduri, dar, în mod ciudat, nu se strecu lumină prin nicio crăpătură sau fisură.

— Hei!

Glasul îi tremură, în timp ce Ruby se străduia să înăbușe spaima care pusese stăpânire pe ea. Niciun răspuns, niciun semn de viață.

Deodată sări în picioare — orice era mai bine decât să stea nemîșcată și să se gândească la lucruri oribile. Traversă încăperea și apăsa clanța ușii grele din metal, dar era încuiată. Înnebunită, încorjură o dată mică încăpere, căutând vreo cale de evadare, dar nu găsi nimic.

Tremura. Era speriată de moarte și înghețată bocnă. Privirea i se opri asupra mașinii de gătit. Era un aragaz vechi, cu două cuptoare și patru ochiuri. Îi trecu prin minte c-ar putea să-l aprindă. Cele patru ochiuri ar încălzi spațiul și l-ar mai și lumina puțin. Răsuci butonul de

gaz și apăsa butonul de aprindere. Nimic. Ruby îl încercă pe următorul. Și pe următorul. Nimic.

Înconjură aragazul, pentru a vedea ce era în spate. Nu se pricepea deloc la aragaze, dar poate era ceva evident?

Nu era conectat. În spate nu era nicio țeavă care să-l fi conectat la gaz. Era doar de formă. Ruby se prăbuși pe podea. Lacrimile îi șiroiau acum, când nedumerirea se contopea cu frica.

Ce era cu locul ăsta? De ce se afla ea aici? Întrebările îi luau cu asalt mintea, care încerca să proceseze această realitate stranie. Simțea cum o cuprinde disperarea, iar lacrimile îi picurau de pe bărbie pe podea.

Brusc, un zgomot undeva aproape o făcu să ridice privirea.

Ce se auzea? Era de sus sau de jos, de-acolo?

Același zgomot. Pași. Erau pași, mai mult ca sigur. Se apropiau. Se opriră în fața ușii. Ruby sări în picioare, conștientă de primejdie.

Tăcere. O fereastră se deschise apoi în ușă și doi ochi umplură deschizătura. Potinindu-se, Ruby se dădu înapoi și se lipi de colțul încăperii — voia să fie cât mai departe posibil de ușă.

Cineva deschidea niște zăvoare.

— AJUTOR! strigă Ruby.

Dar altceva nu mai apucă să spună. Ușa se deschise larg, revărsând lumină în încăpere. Orbită de explozia de lumină, Ruby închise ochii. Apoi încet, cu prudență, îi redeschise.

Un bărbat înalt stătea în ușă. Încadrat de lumina din spatele lui, Ruby nu-i putea distinge trăsăturile. Era doar o umbră — plana deasupra ei, o observa.

Pe urmă, la fel de brusc cum se deschise, ușa grea se trântită la loc. Acum se aflau amândoi în întuneric.

Ruby își acoperi fața cu mâinile și se rugă unui Dumnezeu în care nu credea, implorându-l să se îndure de ea. Dar, în pofida rugăciunilor, nu putu să facă abstracție de sunetul pașilor care se apropiau.